

[Ministeren for skatter og afgifter]

Beløbet fastsættes af de stedlige ligningsmyndigheder efter et konkret skøn over omfanget af den private anvendelse. Landsskatteretten har i en række tilfælde godkendt, at dette beløb for indkomståret 1974 er fastsat til 1.000 kr. årlig.

Det nævnte princip svarer til det, der ligger til grund for beskatning af forbrug af egne varer.

Jeg har ingen aktuelle planer om at ændre denne praksis.

Til *ministeren for skatter og afgifter* (30/1 79) af:

Glistrup (FP):

»Hvorledes er regler og praksis om, at man kan blive tvunget til at betale sin ægtefælles skat?«

(Spm. nr. 548).

Begrundelse.

I gamle dage var livsfællesskab mellem ægtefæller så omfattende og ubrydeligt, at det forekom naturligt, at de måtte hæfte for hinanden, og i forhold til skattevæsenet gav dette ikke anledning til de helt store bekymringer, bl. a. fordi skattetrykket på almindelige mennesker var langt mindre end det, vi nu kender.

Under nutidens forhold føles imidlertid hæftelsen for ægtefællens skat som et langt mere trykkende problem, og det er med til at favorisere papirløse samlivsforhold, som jo ud fra en mere langsigtet betragtning ofte vil være ulykkeligt for de pågældende mennesker (f. eks. ved dødsfald, forældremyndighedsstridigheder osv.).

Der er derfor god grund til for folketinget at nygennemtænke, hvilke regler der bør gælde på området. Nærværende spørgsmål stilles for at få et autoritativt udgangspunkt for et lovgivningsinitiativ.

Det stilles under henvisning til forretningsordenens § 20, fordi det så afgjort er et emne, hvor det vil være værdifuldt, at størst mulige befolkningskredse så hurtigt som muligt bliver inddraget i debatten, og det opnås jo ved, at svaret optrykkes i Folketingstidende og kan læses rundt omkring på landets biblioteker og mange andre steder, hvor udvalgsbesvarelser ikke kommer frem.

Man oplever jo, at skattevæsenet på mange måder søger at få skatterestancer inddrevet hos ægtefællen. Nogle af de vigtigste eksempler er modregning, når ægtefællen har fået overskydende skat til gode eller har andre skattetilbagebetalingskrav, løntilbageholdelse og udpantning samt eventuelt modregning i andre tilgodehavender, som ægtefællen på et eller andet grundlag får hos det offentlige.

Da den reelle virkning jo er den samme, uanset hvilken juridisk konstruktion der benyttes, bedes besvarelsen dække alle disse – og eventuelt også andre – forekommende tilfælde.

Besvarelse (7/2 79):**Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):**

Efter kildeskattelovens § 72, stk. 1, kan skattebeløb, som efter denne lov skal indbetales til det offentlige, tillige med tillæg, renter og gebyrer inddrives ved udlæg efter reglerne om udlæg for skatter og afgifter, som opkræves ved kommunernes foranstaltninger. Reglerne herom er lov nr. 278 af 26. maj 1976 om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v. og retsplejeloven.

Ifølge kildeskattelovens § 72, stk. 2, og efter de foran anførte regler kan udlæg i ejendele, der tilhører ægtefællen, ske efter følgende betingelser:

1. Der skal være foretaget forgæves udlæg hos den skattepligtige selv.
2. Ægtefællerne skal være samlevende på tidspunktet for udlægget.
3. De skyldige skatter skal vedrøre indkomståret, for hvilke ægtefællerne er sambeskattede.

Dette gælder dog ikke ved udlæg hos en indeholdelsespligtig for skattebeløb, som denne har været pligtig at indeholde.

Efter kildeskattelovens § 73 kan vedkommende skattemyndighed, når en skatteyder ikke inden det tidspunkt, da udlæg kan begæres, har betalt indkomstskat, formueskat m. v., skriftligt pålægge skatteyderens arbejdsgiver at indeholde indtil 15 pct. af lønudbetalingerne efter fradrag af den skat, der skal indeholdes efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Der er ikke hjemmel til, at en restance kan søges inddrevet ved henvendelse til den